

Կ Ո Մ Ի Տ Ա Ս

•

Քո երգերում՝ փարփարոտ
 Հերկերի մէջ անջրդի,
 Հատ-հատ ցոքեն են ցանում
 Որպէս յոյս ու յիշատակ.
 Քո երգերում՝ ամօթխած
 Հարսը իր ծոցն է բացում,
 Պառկած դէզին, աստղալոյս
 Գիշերներին կապուտակ:
 Քո երգերում՝ որբացած
 Խնկի ծառերն են ծաղկում,
 Ազդիկները՝ կծերով
 Զուր են բերում աղբիւրից,
 Քո երգերում՝ ամպում են
 Հայոց սարերն երազկոտ,
 Եւ ձիերն են խրխնջում
 Հովիտներից, ձորերից:
 Քո երգերում՝ վամֆերից
 Ազանիներն են թռչում,
 Հացի բոյր է տարածւում
 Երդիֆներից կանաչած,
 Քո երգերում՝ ճամբորդը
 Յոգնած նստում է ֆարին,
 Նրան պէտք է մի թաս ջուր,
 Նրան պէտք է պատառ հաց:
 Քո երգերում՝ իր տանից
 Քշուած մարդն է հեկեկում,
 Քո երգերում կայ կորուստ
 Հայրենի տան ու ծառի,
 Քո երգերում կայ թախիծ,
 Եւ կայ անմեղ մի բողոք,
 Եւ տիրոջից թալանած
 Մայիւնը՝ ուլ ու գառի...
 Քո երգերում՝ հորովելն
 Երկարում է ծխի պէս,
 Եւ սարերի լանջերին
 Լոյսն ու մութն են համբուրում,

Քո երգերում՝ եղեգնեայ
Սրինգներն են սլսում,
Մեր դարաւոր, մեր յոգնած
Խենդ գետերի ափերին:
Քո երգերում՝ սայլերը
Քար ու ծաղիկ են տանում,
Արեւի շողն են տանում
Խրճիթներին հողածածկ.
Քո երգերում՝ մեր երկրի
Հորիզոնն է լայնանում.
Եւ կռուկներն են չոււմ
Թւիկներով շողարձակ:
Դու դարաւոր մեր վշտի,
Մեր արթնութեան ճայնագիր
Դու ճայնաւոր մեր հոգու
Մեկամագձիկ աշտարակ,
Մեր արտերին՝ դու անձրեւ,
Մեր օճախի արդար ծուխ,
Դու արինը մեր ազգի,
Դու մեր սիրոյ պատարագ...

ՎԱՀԱԳՆ ԿԱՐԵՆՅ

Երեւան